

EVANGELIETS HJÄRTA

CHARLES
SPURGEON

Evangeliets hjärta

Predikan hållen den 18 juli 1886

av

Charles Haddon Spurgeon

Metropolitan Tabernacle

Originalalets titel:

The Heart of the Gospel

Svensk utgåva, översättning och omslagsdesign:

© 2025 Daniel Lundgren, Eklogé

Bråtöbyvägen 73, 68500 Kronoby, Finland

info@eklogepress.com

eklogepress.com

Tryck:

Libri Plureos GmbH, Hampuri, Saks

ISBN:

978-952-65876-0-8

Bibelcitater kommer från Svenska Folkbibeln 2015 om inte annat anges. Asterisk

(*) utan fotnot indikerar alternativ översättning baserad på grundtexten.

Evangeliets hjärta

Vi är alltså sändebud för Kristus. Det är Gud som förmanar genom oss. Vi ber å Kristi vägnar: låt försona er med Gud. Den som inte visste av synd, honom har Gud i vårt ställe gjort till synd, för att vi skulle bli Guds rättfärdighet i honom.

Andra Korinthierbrevet 5:20-21*

Evangeliets hjärta är försoningen, och hjärtat i försoningen är Kristi ställföreträdande offer. De som predikar denna sanning predikar evangeliet, även om de kan missta sig i annat. Men de som inte predikar försoningen har missat själen och substansen i det gudomliga budskapet, oavsett vad annat de förkunnar. I denna tid känner jag mig bunden att ständigt repetera evangeliets grundläggande sanningar. I fredstider kan vi känna oss fria att göra utflykter till sanningens intressanta och avlägsna trakter; men nu måste vi stanna hemma och vakta församlingens hem och hård genom att försvara trons grundsatser. I denna tid har det i församlingen trätt fram män som förvränger sanningen. Det finns många som skapar förvirring ibland oss med sina filosofier och nymodiga tolkningar, som gör att de förnekar de läror de bekänner sig till och underminerar den tro de svurit att bevara. Det är på sin plats att vi, som vet vad vi tror, och inte har några dolda avsikter bakom våra ord, helt enkelt sätter ner foten och håller stånd, håller fram livets ord och öppet tillkännager de grundläggande sanningarna i Jesu Kristi evangelium.

Låt mig ge er en liknelse. På Neros tid rådde stor matbrist i Rom, fastän det fanns ett överflöd av korn att

köpa i Alexandria. Det fanns en man som ägde ett fartyg och gick ner till havskusten där fick syn på många hungriga människor som blickade ut mot havet efter fartygen som skulle komma från Egypten med korn. När fartygen kom till land, ett efter ett, blev de stackars människorna utom sig av bitter besvikelse, ty på båtarna fanns ingenting annat än sand som den tyranniske kejsaren tvingat dem att hämta till arenan. Det var en ökänd grymhet att befälla handelsskeppen att åka fram och tillbaka utan någonting annat än sand till gladiatorspelen när människor svälte ihjäl och det behövdes så mycket vete. Handelsmannen, vars fartyg låg förtöjt vid kajen, sa då till sin fartygskapten: ”Se noga till att inte ta med någonting annat från Alexandria än korn; och även om du tidigare har haft med dig ett mått sand eller två i båten, ska du den här gången inte ens ha med så lite som skulle rymmas på ett litet mynt den här gången. För inte med dig någonting annat, säger jag, utom vete; dessa människor håller ju på att dö, och därför måste vi använda våra fartyg till att hämta mat åt dem, och ingenting annat.” Tyvärr har jag sett en del mäktiga galärer på sistone, som inte varit lastade med annat än filosofins och spekulationens sand, och jag har sagt för mig själv: ”Nej, jag ska inte ha någonting annat i mitt skepp än Guds uppenbarade sanning, livets bröd som folket har så enormt behov av.”

Må Gud denna dag bevara oss från att endast ha sådant som tillfredsställer nyfikenheten, eller nöjer smaken i vår last; utan att där får finnas de nödvändiga sanningar som behövs för att frälsa själar. Jag skulle vilja att var och en av er sa: ”Det var ju den gamla goda berättelsen om Jesus och hans kärlek, och ingenting annat.” Jag har ingen önskan att vara känd för annat än att predika det gamla evangeliet. Det finns många som kan lira den nya musiken; för min del vill jag aldrig någonsin ha någon annan musik, än den som hörs i himlen – ”Till honom som älskade oss och renade oss från våra synder i sitt eget blod, honom tillhör äran i evigheters evighet!”

Kära vänner, jag tänker börja mitt tal med andra delen av texten, där läran om Ställföreträdande framställs med dessa ord: "Den som inte visste av synd, honom har Gud i vårt ställe gjort till synd, för att vi skulle bli Guds rättfärdighet i honom". Detta är basen och styrkan bakom all vädjan som vi är förpliktade att lägga fram för människors samveten.

Mina bröder, genom lång erfarenhet har jag funnit att ingenting berör hjärtat som Kristi kors; och när hjärtat är rört och sårat av lagens tveeggade svärd, finns det ingenting som helar dess sår som det balsam som flödar från Jesu genomborrade hjärta. Korset är liv till de andligt döda.

Det finns en gammal legend som inte kan ha en bokstavlig sanning i sig, men om man betraktar den som en liknelse är den högst informativ. Det sägs att kejsarinnan Helena sökte efter det sanna korset. Man grävde djupt ner under Jerusalem och fann de tre korsen från Golgata begravda i jorden. Men ingen kunde säga vilket av de tre korsen som var det riktiga, som Jesus dog på, utan att göra några tester. Så man hämtade ett lik och lade det på ett av korsen, men det fick varken liv eller rörde sig.

När samma döda kropp rörde ett annat av korsen, började det leva; och så sa de: "Detta är det sanna korset." När vi ser människor få liv, omvändas och helgas genom läran om det ställföreträdande offret, kan vi med rätta dra slutsatsen att detta är den sanna försoningsläran. Jag vet inga människor som gjorts levande för Gud och blivit helgade, utom genom läran om Kristi död i människans ställe. Stenhjärtan som aldrig tidigare bultat av liv, har gjorts till kött genom den helige Ande som fått dem att inse denna sanning. Envetna individer har fått en helig ömhet över sig, när de har fått höra om hur Jesus korsfästes för dem. De som har legat vid helvetets mörka port, omgivna av en sjufaldig dödsskugga, även över dem har ett stort ljus lyst. Berättelsen om människosjälarnas store Älskare, som utgav sig själv för att frälsa dem, är fortfarande, i den helige Andes hand, den största av alla krafter över sinnenas värld.

Så, denna morgon ska jag först behandla den stora läran, och sedan, för det andra, ska jag med Guds hjälp komma till den stora tesen som inhyses i den tjugonde versen: "Vi är alltså sändebud för Kristus, och Gud vädjar genom oss. Vi ber på Kristi uppdrag: låt försona er med Gud!"

I. Den stora läran

Först ska jag alltså, så kort som möjligt, tala om *den stora läran*. Den stora läran, den största av dem alla, är denna: att Gud, när Han såg att människor var förlorade på grund av sin synd, har tagit denna deras synd och lagt den på Sin enfödde Son och gjort Honom till synd i vårt ställe – Han som inte visste av synd; och som följd av denna överföring av synd blir den som tror på Kristus Jesus gjord till rättvis och rättfärdig, ja, gjord till Guds rättfärdighet i Kristus. Kristus blev gjord till synd för att syndare skulle få göras rättfärdiga. Detta är läran om hur vår Herre Jesus Kristus blev ställföreträdare å skyldiga människors vägnar.

1. Vem blev gjord till synd för oss?

Iakttä nu först vem det var som blev gjord till synd för oss. Beskrivningen av vår store Borgensman görs endast i en punkt, och kan räcka mer än nog för vår begrundan här och nu. Vår ställföreträdare var fläckfri, oskyldig och ren. "Han som inte visste av synd, honom gjorde Gud till synd i vårt ställe ", Kristus Jesus, Guds Son, inkarnerades och blev kött, och bodde här bland människorna; men även om Han blev till i likhet med syndigt kött, visste Han inte av någon synd. Även om synden lades på Honom, var det inte så att Han blev skyldig. Han var inte, och kunde inte vara, en syndare: Han hade ingen personlig bekantskap med synden. Han begick aldrig någon överträdelse mot

sanningens och rättens stora lag under hela Sitt liv. Lagen var i Hans hjärta, det var Hans natur att vara helig. Han kunde säga till hela världen: "Vem av er kan visa att jag skulle ha syndat?" Även Hans tvekande domare frågade: "Vad har han då gjort för ont?"

När hela Jerusalem blev utmanat och mutat att vittna emot Honom, kunde inga vittnen hittas. Man behövde istället felcitera och förvränga Hans ord innan någon anklagelse kunde föras fram mot Honom, från Hans bittraste fiender. Hans liv förde Honom i kontakt med lagens båda stentavlor, men Han hade inte överträtt ett enda bud. Liksom judarna undersökte påskalammet innan de slaktade det, så undersökte de skriftlärdade, fariséerna och laglärarna, härskarna och furstarna, Herren Jesus, utan att finna något fel hos Honom. Han var Guds Lamm, utan fel och utan fläck.

Herren hade aldrig begått någon synd, och inte heller hade Han begått någon underlåtenhetssynd. Kära bröder, vi som är troende har sannolikt, genom Guds nåd, fått förmågan att undfly de flesta syndiga gärningarna, men för min del måste jag dagligen sörja över mina underlåtenhetssynder. Om vi har andliga gåvor men ändå inte uppnår det som krävs av oss, om vi gör vad som är rätt i sig, brukar våra verk ofta bli naggade i kanten – antingen genom våra motiv, eller sättet vi gör det på, eller självbelåtenheten vi känner över det färdiga verket. På ett eller annat sätt går vi miste om Guds ära.

Vi glömmer göra vad vi borde, eller gör oss skyldiga till att göra det på ett ljummet sätt, eller självsäkert, trolöst eller något annat sorgligt felaktigt sätt. Så var det inte med vår gudomlige Återlösare. Du kan inte säga att där fanns någon defekt i Hans fullkomliga skönhet. Han var fullkomlig i Sitt hjärta, med Sina mål, i tanke, ord, handling, ande. Du kan inte lägga någonting till Kristi liv utan att det ser tydligt ut som en sjuklig utväxt. Han var verkligen en allroundmänniska, som vi säger nu för tiden. Hans liv

är en perfekt cirkel, ett fullkomligt praktexempel på dygd. Ingen pärla har trillat av Hans karaktärs silvertråd. Inte en enda dygd har överskuggat och fått de andra att framstå som mindre: alla prakter smälter i perfekt harmoni ihop till att i Honom utgöra en överträffande stor prakt!

Inte heller visste vår Herre av någon synd i tankarna. Hans sinne framkallade aldrig en enda ond önskan eller vilja. I hjärtat på vår välsignade Herre fanns det aldrig någon önskan om ond njutning, eller någon vilja att undvika det lidande och skam som Hans tjänst innebar. När Han sa: "Far! Om det är möjligt, så låt den här bågaren gå förbi mig", var det inte alls så att Han önskade komma undan den beska drycken på bekostnad av Sitt fullkomliga livs verk. "om det är möjligt" betydde "om det är förenligt med full lydnad till Fadern och att utföra Guds plan." Vi ser svagheten i Hans natur sjunka undan och Hans heliga natur avgöra och segra, då Han tillägger: "Men inte som jag vill, utan som du vill." Han tog på sig det syndiga köttets utseende, men även om det köttet ofta gjorde honom trött i kroppen, framkallade det aldrig syndens svaghet hos honom. Han tog våra svagheter, men han uppvisade aldrig en svaghet som hade den minsta klandervärdighet knuten till sig.

De välsignade ögonen har aldrig fällt en ond blick; Hans läppar har aldrig låtit ett förhastat ord slinka ut; de där fötterna hade aldrig gått onskans ärenden, inte heller händerna rört sig till en ond gärning. Hans hjärta var ju fullt av helighet och kärlek, vår Herre var fläckfri både till det inre och till det yttre. Hans begär var lika fullkomliga som Hans handlingar. Inte ens Allvetandets ögon kunde finna skuggan av ett fel i Honom.

Än mindre fanns det några onda tendenser över huvud taget hos vår Ställföreträdare. Hos oss finns alltid dessa tendenser, för arvsyndens besmittelse vilar över oss. Vi måste tygla oss själva och lägga hårda band på oss, annars skulle vi springa hals över huvud i fördärvet. Vår köttsliga

natur lyster efter det onda och behöver hållas tillbaka som med tyglar och betsel. Lycklig är den man som kan behärska sig själv. Men vad gäller vår Herre, låg det i Hans natur att vara ren, rätt och kärleksfull. Alla Hans ljuvliga beslut hade det goda i åtanke. Hans otyglade liv var heligheten själv: Han var "det heliga barnet Jesus".

Den här världens furste fann i Honom inget bränsle för den eld han ville tända. Ingen synd kom från Honom, och det fanns inte heller någon synd i Honom, eller någon böjelse eller tendens i den riktningen. Se vad Han gör i hemlighet, och du finner Honom be; skåda in i Hans själ, och du finner Honom ivrig att göra och lida för Faderns vilja. O, Kristi välsignade karaktär! Om jag talade människors och änglars språk, skulle jag ändå inte klara av att ge en rättvis bild av Hans absoluta fullkomlighet. Med rätta kan Fadern ha Sin glädje i honom! Med rätta ska himlen tillbe Honom!

Älskade, det var alldeles nödvändigt att Han själv var fläckfri om Han skulle kunna lida i vårt ställe. En syndare, som genom sina egna överträdelser är föremål för straff, vad annat kan han göra än att bära den vrede som tillkommer hans egen synd? Vår Herre Jesus Kristus blev såsom människa född under lagen; men Han var inte skyldig denna lag någonting, för Han uppfyllde den fullkomligt på alla punkter. Han kunde verkligen träda in i andras ställe och plats, eftersom Han inte hade några egna synder. Det enda som gjorde Honom bunden inför Gud, var att Han frivilligt hade åtagit sig att vara borgen och offer för dem som Fadern hade givit Honom. Själv var Han fri från skuld, annars hade Han inte kunnat ingå förbund för skyldiga människor.

Vad jag beundrar Honom! En sådan varelse Han var, fläckfri och trefaldigt helig! Inte ens himlarna var rena i Hans ögon, och Han fann fel hos Sina änglar, men ändå nedlät Han sig till att bli gjord till synd i vårt ställe! Hur kunde Han stå ut med att räknas bland förbrytarna och

bära mångas synder? Det kanske inte är så svårt för en syndig människa att leva med syndiga människor, men det vore en tung sorg för den Renhjärtade att bo med ett kompani av lössläppta och utsvävande kräk. Vilken överväldigande sorg det måste ha varit för Kristus, den rene och fullkomlige, att leva bland hycklarna, de själviska och de orena! Hur mycket värre att Han själv skulle behöva ta på Sig dessa skyldiga människors synder! Hans finkänsliga och milda natur måste ha ryggat vid blotta skuggan av en synd, och ändå får vi läsa, och häpna, över dessa ord: ”Han som inte visste av synd, honom gjorde Gud till synd i vårt ställe.” Vår fullkomlige Herre och Mästare bar våra synder i Sin egen kropp på trädet. Han, inför vilken själva solen är matt och himlens klarblå färg är förorenad, blev gjord till synd! Jag behöver inte sätta vackra ord på detta: detta faktum är stort nog i sig själv och behöver inte förstärkas med mänskliga ord. Att förgylla rent guld eller måla en lilja vore absurt; desto mer absurt vore det att försöka övertäcka korsets makalösa skönhet med blommor av vackra ord. Det räcker att på enkelt rim säga:

Äh, hör den gälla klagan där!
Vad kan dess mening vara här?
Min Gud! min Gud! Äh, varför säg
har Du i vrede lämnat mig?
”Jo, ty Han våra synder bar,
som Gud på Honom lagt,
Ja, Han som aldrig syndat har,
För oss han synden ta’tt.”

2. Vad hände med Honom?

Detta för mig vidare till den andra punkten i texten: Vad hände med Honom som inte kände någon synd? Han blev ”gjord till synd”. Det är ett förunderligt uttryck: ju mer

Evangeliets hjärta är försoningen – och hjärtat i försoningen är Kristi ställföreträdande offer.

I denna utläggande predikan av ANDRA KORINTHIERBREVET 5:20–21 visar en av de mest uppskattade predikanterna från 1800-talet, CHARLES SPURGEON, att evangeliet utan försoningen saknar både själ och substans. Här återvänder han till trons grundpelare i en tid då teologisk förvirring och ”nymodiga tolkningar” hotade att underminera den apostoliska läran.

Det är nu, som då, som församlingen måste stå fast vid evangeliets centrala sanningar och hålla fram livets ord utan förbehåll. Med enkelhet, tydlighet och andlig auktoritet förklarar Spurgeon hur Kristus blir synd för oss, och hur vi genom Honom får bli Guds rättfärdighet.

